

In twee of meer brochures zullen wij een aantal zaken bespreken die van het allergegrootste belang zijn voor een gezonde samenleving, een gezond huwelijk, een gezonde voortplanting en een gezonde gezinsplanning. Zulke dingen vallen onder de bespreking van de eros/erotiek in de Bijbel, het wezen van het huwelijk en gezin, de houding van het christendom tegenover de vrouw, de emancipatie, de geboorteregeling, en een aantal zaken meer. De ontsporing(en) op seksueel gebied buiten en binnen het huwelijk zijn vele en groot, vandaar deze studie om inzicht te krijgen in het wezen en doel van de voortplanting en erotiek. Want alleen een juist inzicht zal ons in de juiste banen kunnen leiden. Dat geeft een Gode welgevallig leven. De Bijbel zélf begint en eindigt met deze zaken, met de erotiek en haar doel.

De seksuele revolutie

We staan eerst stil bij de vraag, hoe de natuurlijke scheppingsdrift om geslachtsgemeenschap te hebben, verworpen is tot verzwelgingsdrift. Laatste is de drang om erotisch te heersen. Dat is echter geen ware erotiek, wat ieder weldenkend mens zal begrijpen. De zelfovergave ontbreekt erin. Hoe heeft de satan de mensheid kunnen misleiden in dátgene wat juist symbool is van de hogere eenwording en de weg terug naar Elohim en Zijn verlossende liefde? Mannen die niet meer weten wat de bedoeling van de erotiek inhoudt, zijn alleen maar bezig om hun zaad maar te lozen in het wilde weg. Dat is de verzwelgingsdrift. De man verzwelgt de vrouw en houdt alleen rekening met eigen lusten. Hij wil zich niet met zijn vrouw versmelten tot een hogere nieuwe eenwording. Hij ziet de vrouw slechts als genotmiddel. Juist zulke genotsjagers wisselen nog al eens van vrouw, om zichzelf des te beter te kunnen bevredigen.

erotiek volgens de Encarta Encyclopedie:

INTRODUCTIE

erotiek (v. Gr. *eros* = liefde, verlangen, begeerte), in het algemeen het geheel van verschijnselen en gevoelens van de zinnelijke liefde, in wijsgerig-psychologische zin het geheel van liefdegevoelens van hogere orde, ontdaan van

zinnelijke en te meer van seksuele bijklanken. Deze omschrijving is de neerslag van een lange westerse traditie van denken en spreken over erotiek: kenmerkend daarvoor is de verbinding ervan, hetzij met liefde, hetzij met seksualiteit, hetzij met beide, verstaan als verschillende uitdrukkingen voor een en dezelfde zaak.

1. VERSCHIJNINGSVORM

Naar haar verschijningsvorm kan erotiek begrepen worden als de zinnelijke (sensuele) uitdrukkingsvorm van liefde. Erotiek vertegenwoordigt een relatief zelfstandige manier van menselijk beleven en gedragen, die met de liefde de onbaatzuchtige gerichtheid op het beste van en voor de ander deelt, bewoond door gevoelens van vertedering, bewondering en vreugde om het zijn van de ander, verlangend naar totale vereniging met of deelneming aan elkaars bestaan. Met de seksualiteit deelt erotiek de lijfelijke, zinnelijke uitdrukkingsvorm van deze gerichtheid op het bestaan van de ander als belichaamd bestaan, zich manifesterend in gebaren van streling, omhelzing en andere lustgevendende aanrakingen van erogene zones van het lichaam, of ook door zinneprikkelende woorden en blikken. Bij auto-erotiek is de eigen belichaamde persoon het voorwerp van dergelijke gevoelens en gedragingen. De relatieve zelfstandigheid van de erotiek dient benadrukt te worden, indien men aanvaardt dat er erotische verhoudingen bestaan, die ofwel niet uitgroeien naar de volheid van liefde en vriendschap, ofwel geen seksuele uitdrukkingsvorm verkiezen. Anders gezegd, er kan sprake zijn van liefde en vriendschap zonder erotiek en seksualiteit, maar ook van seksualiteit zonder erotiek, liefde en vriendschap. Voorbeeld van het eerste is de platonische liefde, beschouwd als een zuiver geestelijke begeerte naar en zorg voor het geestelijke welzijn van de geliefde. Voorbeelden van het laatste zijn vaak de reeds vanouds bekende, eroscentra met meisjes van plezier, schandknappen en andere op seksuele bevrediging gerichte genoegens.

2. MODERNE OPVATTINGEN

Het is opvallend hoe vanaf de renaissance het denken over de liefde deze steeds meer ontzinnelijkt en vergeestelijkt: met de opkomst van de moderne maatschappij en cultuur wordt Eros vaak op de achtergrond gedreven, met het roemruchte Victoriaanse tijdperk als onbetwist dieptepunt. Anderzijds echter zijn zeker in de aanvang van de moderne tijd in leven en kunst, later ook in de wetenschap, indringende preoccupaties met de zinnelijkheid van de mens te bespeuren, zodat een totaalbeeld nog steeds niet gegeven kan worden. Zoveel lijkt zeker, dat in de mate waarin de zogeheten romantische liefde tot ideaal en richtsnoer wordt, de erotiek daarin een ondergeschikte rol speelt. Krachtige reacties (o.a. Nietzsche en Freud) op deze geschiedenis van verdringing, beheersingsmoraal en negatieve eng-seksuele visie konden niet uitblijven. Nietzsche keerde zich fel tegen de verachters van lichamelijkeheid en sensualiteit, Freud ontmaskerde de fundamentele betekenis van Eros in de dubbelgestalte van seksualiteit en liefde in de opbouw van het psychische apparaat en van de cultuur. Hoewel ook Freud vasthield aan de noodzaak van een bepaalde beheersing van

de libidineuze erotische aandriften, vanwege hun nog ongevormde en bovenal mateloze aanspraken, is toch de psychoanalyse in hoge mate bepalend geweest voor de bevrijding van de erotiek in het hedendaagse denken over seksualiteit en liefde, alsook voor een therapie die de aanspraken van de erotiek weer een plaats geeft in het menselijke leven. Freud beroept zich op Plato als hij zijn 'mythe' van de levensdrift aanduidt als Eros, maar hij paart haar aan Thanatos, de doodsdrift, aldus binnen één psychologisch systeem verenigend wat steeds meer in het westerse denken en spreken aan het licht is getreden, de intieme relatie van liefde en dood, van erotiek en sterfelijkheid. Voortbouwend op ideeën van Freud heeft in recente tijd o.a. Herbert Marcuse gepoogd een re-erotisering van cultuur en samenleving wijsgerig te doordenken, zich aldus plaatsend in een tegencultureel beweging die het taboe op de erotiek tracht te doorbreken, maar nog geen stelling heeft genomen met betrekking tot de oude vraag in hoever een zekere onderdrukking van eros haar verleiding en lust vergroot.

Beginnend in de jaren zestig is er zowel in de literatuur als in het gedragspatroon in de westerse industrielanden meer begrip gekomen en aandacht gegeven aan verschillende erotische modellen. Onder invloed van stromingen als de vrouwenbeweging en de beweging voor de emancipatie van homoseksuelen wordt erkend dat erotiek zich op velerlei wijzen kan uiten. Met name vanuit de vrouwenbeweging wordt de nadruk gelegd op de eigen wijze van lustbeleving van de vrouwen. Niet weinigen zien als gevolg van de gelijkberechtiging van mannen en vrouwen het begin van een androgyne revolutie, waarin de verschillen tussen mannen en vrouwen minder de nadruk zullen krijgen. Het beginsel van een erotiek die berust op de spanning en de verschillen tussen mannen en vrouwen zou als gevolg daarvan vervangen kunnen worden door een erotiek gebaseerd op vriendschap.

De verzwelgingsdrift is niet de wáre liefde, erotiek. Het is een kwaad, dat zelfs moord tot gevolg kan hebben, zoals David Uria liet vermoorden. De wáre liefde zoekt het leven, het hogere leven en tracht de geliefde omhoog te heffen. De verzwelgingsdrift is slechts machtsbegeerte, zelfbevrediging.

Wanneer man en vrouw in het huwelijk alleen maar denken aan hun eigen bevrediging, zijn zij beiden in de ban van de verzwelgingsdrift. Dat is in wezen kannibalisme. De wáre liefde is zelfovergave aan elkaar. De christelijke kerk is hoofdschuldige aan het kweken en in stand houden van de verzwelgingsdrift. Vanaf haar ontstaan heeft de kerk de kille genotsliefde gepredikt en afgedwongen. Bij de geslachtsdaad mocht het volgens de kerk niet om de liefde en lust

gaan, maar alleen om de voortplanting. De kerk had slechts oog voor de biologische gevolgen van de liefdesgemeenschap. Ze was blind voor de hogere eenwording en ware erotiek en verlossingsgedachte daarin vervat. De kerkvaders hadden slechts oog voor de op zichzelf gerichte verwerpelijke genotsliefde. In hen leefde nog de geest van het patriarchaat. En dat niet alleen, er was veel meer aan de hand, wat wij nog zullen bespreken in dit artikel.

Niet alleen de christelijke kerk leed aan vrouwverachting, maar ook de Islam (de Koran). Deze ontkent dat de vrouw een ziel heeft. Vandaar ook hun vrouwverachting. De vrouw is slechts lustobject. Dat dit het dierlijke niveau nadert, zal ieder weldenkend mens duidelijk zijn. De verlossende liefde ontbreekt ten enenmale. De ware liefde hunkert immers naar de hogere eenwording, waarvan het huwelijk afbeelding is. De breuk tussen Elohim en de mens heeft een gevoel van eenzaamheid in de mens achter gelaten. In de ware erotiek zit het element dat de verborgen bedoeling insluit om ons mensen uit onze eenzaamheid terug te voeren naar de hogere eenheid, de gemeenschap met Elohim. De vereenzaming levert ik-mensen op, maar de ware liefde levert wij-mensen.

De verlossende liefde van Elohim werkt voornamelijk op drie punten door, nl. via de erotiek, ethiek en religie.

Waar de liefde van Elohim opbloeit:

* in de erotiek tot de vrouw

* in de ethiek tot de naaste

* in de religie tot Elohim: daar bevruchten deze drie zaken elkaar onderling.

* In de erotische liefde ligt het heimwee naar de verlossing van het kwaad, van de eenzaamheid, naar het herstel en de gemeenschap met Elohim.

* In de naastenliefde ligt het heimwee naar de grote gemeenschap en eenwording aller dingen.

* In de liefde tot Elohim vindt alles zijn bestemming.

De verlossende erotiek is geen genotzucht, maar juist smartdraagster van de breuk tussen het schepsel en zijn Schepper, ontstaan in het

Paradijs. Kenmerkend is voor alle zelfverlossings-religies dat zij het geslachtsleven, de erotiek, in de ban doen. Volgens hen dient de mens van eros te worden verlost. Ze zijn blind voor het feit dat de erotiek juist de verlossingsliefde uitbeeldt. Eros is immers de heilaanbrenger, die naar de hogere eenwording aller dingen leidt. Eenwording is van Elohim, en Zijn Geest werkt de eenheid, waar alle tegenstellingen worden opgeheven. Dan is de geslachtelijke liefde op Elohim gericht, en wordt ze beheerst door het verlossingsbeginsel. In de geslachtsgemeenschap vindt er een chemische versmelting plaats. Daaruit ontstaat iets nieuws tijdens de conceptie. De conceptie is iets unieks, iets waar de engelen begerig zijn om in te zien. Engelen hebben wel geslachtskenmerken, maar telen kennelijk niet voort. De gevallen engelen wel, zij gingen zich te buiten en vergrepen zich aan de dochteren van Adam, Gen.6. Wel zouden de goede engelen tot taak hebben gehad vóór de zondeval, om de mensen te instrueren in de procreatie en verwekking van nageslacht. De engelen hebben het juiste kosmische inzicht. Want procreatie is iets dat in verband staat met de grote macrokosmos, met het heel-al, met de loop der hemellichamen en hun standen. Alles beïnvloedt in de schepping elkaar. In het klein en in het groot. Dat op zich is al een hele studie. De vrouw die uit de man is, keert weer tot hem terug. Er staat ook in *Genesis 3:16* *Tot de vrouw zeide Hij: Ik zal zeer vermenigvuldigen uw smart, namelijk uwer dracht; met smart zult gij kinderen baren; en tot uw man zal uw begeerte zijn, en hij zal over u heerschappij hebben.*

“Begeerte” in de zin van genegenheid, verlangen, z’n hals uitsteken naar, hunkering. Dus iets dat haar geheel opeist en in beslag neemt, om weer tot in het diepst van het wezen van haar man terug te keren, waaruit zij genomen is. Hunkering naar haar verlossing, iets waaraan men kapot gaat als het niet wordt opgelost.

De geslachtsgemeenschap vanuit de ware liefde, fluistert ons toe dat wij eens uit de God-verlating zullen worden verlost. De bevruchting die erdoor tot stand kan komen is hiervan het bewijs: Een nieuw leven, waardoor de mensheid zich uitbreidt en in stand houdt. Alzo is

de ware geslachtelijke liefde een getuigenis van de heilige Geest, dat Elohim ons terug zal ontvangen in Zijn gemeenschap. Eros voert ons naar Hem terug, en vandaar dat de Hellenen Eros tot de goden rekenden. De vleselijke liefdes-eenheid heeft een diep geestelijke betekenis, waarvan mensen slechts weinig kennis ronddragen. Het huwelijk ziet op Christus en de Gemeente. Religie is geen omgevormde erotiek, maar erotiek is wel een religieuze belevenis, die zich op de spanning in de geslachtsgemeenschap concentreert. Geslachtelijke omgang is niet enkel het seksuele, maar is het verlossingsbeginsel.

Man en vrouw zijn onderling verschillend. De christelijke kerk en andere godsdiensten hebben ertoe bijgedragen dat de man de alleenheerschappij werd toegekend. De vrouw was kwaad, oorzaak van de zonde, en had in feite geen ziel. De fundamentele verschillen die er lichamenlijk zijn tussen man en vrouw zijn door de emancipatie en secularisatie verzwakt. De vrouw is het patriarchaat binnengetroten en zoekt in de religie en in de erotiek niet meer de scheppende liefde (kinderen voortbrengen en het gezin verzorgen) , maar zij zoekt de verlossende liefde, echter op een egoïstische wijze. Zij beperkt zichzelf, doordat zij zichzelf heeft terug getrokken van het volkomen genieten van de erotiek en haar gevolgen.

Verlossingsreligies

Mannen daarentegen zijn altijd de stichters geweest van verlossingsreligies, die geboren zijn uit de harde wereldstrijd. Mede doordat de verlossingsreligie zich richt op de zelfovergave, voegden zich ook veel vrouwen erbij. Zodra echter de man zich van zelfovergave onttrekt, komt de bezitsdrift naar boven en wordt hij oorlogszuchtig. De tragiek van zulk soort veroveraars is, dat zij soms wel enkelingen kunnen dwingen, maar nooit het grote geheel. Zelfovergave komt van binnenuit, laat zich niet dwingen. En ware verlossing komt alleen via zelfovergave. Daarom dienen religie én erotiek geweldloos en vrij te zijn. Liefde laat zich niet dwingen of kopen. Elohim laat Zich dan ook niet dwingen, noch in kerkmuren en

belijdenissen opsluiten. Alleen door zelfovergave kunnen we wachten op wederliefde. Ware liefde is zelfopofferend, 1Cor.13:5. Door de emancipatie en vanwege het patriarchaat hebben mannen en vrouwen geen weet meer van het ware karakter der erotische liefde. Het gaat immers bij het geslachtsverkeer niet slechts om een stukje zelfbevrediging. Het gaat de ware minnaar om de zin en betekenis van zijn leven, en daarbij de verbinding met haar in wie hij zijn eigen beeld én Elohims evenbeeld ziet. Daarop is hij verliefd. En wanneer hij in zijn liefde wordt teleurgesteld, is het niet best en is hij meestal voor zijn gehele leven getekend. De erotische liefde bedriegt niet, zoals men denkt. Ze is gericht op de verlossing, op het herstel van wat eens verloren ging in het Paradijs. Het gaat de ware minnaar niet om een beetje genot, maar om de zelfovergave, om de bevrijding van zichzelf, om de eenheid der zielen. Daarom is alle geslachtsgemeenschap zónder de eenheid van de huwelijksband ongeoorloofd en onbevredigend. Niet dat een trouwboekje die eenheid kan garanderen. Maar wel dat het binnen de eenheid van het huwelijk alleen maar kan ontstaan en vruchtbaar zal zijn.

In het patriarchaat kan van ware liefde en erotiek geen sprake zijn. Ware liefde betovert de mens, zet hem in vlam voor iemand die men hoger dan zichzelf beschouwd. Immers, alleen degene die meerder is dan wijzelf, kan ons verlossen. De verlossende liefde is dan ook gericht op iemand die ons gehele hart in beslag neemt. En de eigenschap van die liefde is, dat we er álles voor over hebben, ons gehele zelf, om de wederliefde te doen ontstaan, te verkrijgen. De liefde richt zich op de gehele persoon, op de schoonheid en beminnelijkheid. De dag van de minnaar kan niet meer stuk, als hij maar slechts een glimp van zijn geliefde opvangt. En alzo is de erotiek op zichzelf reeds de ‘middelaar’ tussen mensen en Elohim, die ons omhoog voert en verlossend werkt. Op die wijze kan de vrouw voor de man, en de man voor de vrouw, een voorwerp zijn van bevrijding. Die verlossende liefde richt zich geheel en alleen op het aparte en unieke van één persoon, zodat polygamie (veel-vrouwen) in de ware erotiek uitgesloten is. Alleen in de ware

erotische liefde is en kan er slechts één persoon zijn, één ongeëvenaarde, onvervangbare en onmisbare. Slechts met deze éne kan men zich volkomen één voelen en maken. Het huwelijk is immers een ver-éniging (ver-één-iging). In de keus van die éne ontboezemt de minnaar zijn ware aard en wezen. Daarin zien wij dat het mysterie van de geslachtelijke liefde wel terdege verbonden is met onze gehele persoonlijkheid, die bovennatuurlijk van afkomst is. Dat laat de Bijbel ons zien. Alle andere religies missen dit element. De Schrift alleen laat ons de man en de vrouw zien als van Goddelijke waardigheid, waarin de verlossende liefde zich kan ontplooien. Daarom is erotiek niet maar een hartstocht, zoals andere hartstochten, woede, liefde, haat, of id. De erotiek heeft niet slechts tot taak om twee verschillende mensen bij elkaar te brengen en daaruit een aantal kinderen te laten voortkomen. Nee, ze heeft het hoge doel om twee wezens, die naar het beeld van Elohim zijn geschapen, tot een nieuwe eenheid te smeden, om alzo de eenzaamheid op te heffen. De stoffelijke/vleselijke eenwording heeft tot doel de geestelijke eenwording tot stand te doen komen. En zo zoekt elke ware minnaar naar die éne, die volkomen aansluit op zijn voorstelling als verlosser. Eenmaal gevonden, ziet hij zijn doel bereikt en is hij bevredigd. Dan verweven twee mensen zich tot een wonderlijke eenheid. In de ander bemint men tegelijkertijd zijn eigen oer-voorstelling van zijn verlosser, die hij alsnu gevonden meent te hebben. Alzo bemint hij de incarnatie van zijn eigen ideaalbeeld, wat hem blind maakt voor de gebreken van de ander.

Eénheid

Het gaat altijd maar weer om die éne, niet om de velen. Dus geen polygamie, maar monogamy. Dat blijkt uit Maleachi 2:10 ¶ *Hebben wij niet allen een Vader? Heeft niet een God ons geschapen? Waarom handelen wij dan trouwelooslijk de een tegen den ander, ontheiligende het verbond onzer vadersen?*

14 Gij nu zegt: Waarom? Daarom dat de HEERE een Getuige geweest is, tussen u en tussen de huisvrouw uwer jeugd, met dewelke gij trouwelooslijk handelt; daar zij toch uw gezellin, en de huisvrouw uws verbonds is. 15 Heeft Hij niet maar één gemaakt, hoewel Hij des geestes overig had? En waarom maar dien enen? Hij zocht een zaad Gods. Daarom, wacht u met uw geest, en dat niemand

trouwelooslijk handele tegen de huisvrouw zijner jeugd. 16 Want de HEERE, de God Israels, zegt, dat Hij het verlaten haat, alhoewel hij den wrevel bedekt met Zijn kleed, zegt de HEERE der heirscharen; daarom wacht u met uw geest, dat gij niet trouwelooslijk handelt

En hierin heeft Jahweh ons bekend gemaakt wat goed en recht is, Micha 6:8. Dan is het bezit van de zaak (van één vrouw, Titus 1:6) niet het einde van het vermaak, zoals bij Adonia toen hij Tamar, de zuster van Absalom verkracht had en zijn haat groter was dan de liefde waarmee hij haar eerst liefhad.

Elk mens heeft een innerlijk heimwee meegekregen, vanwege de verbroken relatie met Elohim in het Paradijs. En in zijn zoeken naar een levenspartner vormt hij zich een beeld, een profielschets, een ideaal-beeld. Alleen wat daaraan volkomen beantwoordt zal zijn heimwee genezen. De tragiek wil dat het ons mensen maar weinig te beurt schijnt te vallen dat wij in ons zoeken slagen, ons ware evenbeeld te vinden. Hoeveel huwelijken lopen na kortere of langere tijd niet stuk? En hoevelen sukkelen maar wat voort in een situatie die ongezond is? De tragiek der erotiek wil juist dikwijls geliefden aan elkaar verbinden die er later achter komen dat zij door hun eerste liefde juist ziende i.p.v. blind zijn geworden. Ze zijn daarna pas goed gaan zien wie zijzelf waren en wie de ander is, en kwamen tot de teleurstellende ontdekking dat er te grote verschillen tussen beiden zijn om zich tot volkomen zelfovergave te brengen. Ergo, zij missen de ware liefde en ware erotiek.

Alleen in de ware liefde zit de kracht om in een geliefde de afbeelding van het Goddelijke te zien, de verlossende liefde en het herstel, de wederoprichting van de gevallen mens. Ze verheft, ze tilt ons op uit onszelf. Dát is de verlossende liefde met haar wederkerigheid, die mensen in elkaar doet opgaan en heen wijst naar het herstel van de verbroken band met Elohim. En in Hem gaat de eros over in agape, het verbroederend met elkaar omgaan. Die ware liefde is spontaan, geeft zichzelf volkomen over. Daaruit blijkt wie de minnaar is, en niet zozeer de geliefde. Uit de liefde Gods blijkt immers pas wie Hij is in Zijn zondaars zoekende liefde en verlossende kracht!

Christendom en de vrouw

De christelijke levensopvatting is van huis uit niet ascetisch, gericht op zelfonthouding. De Heiland ging op normale wijze om met vrouwen, ongedwongen. Uit Mark.5:25, Luk.7:36-47, Joh.4 en 8 blijkt dat Hij juist de vrouw in haar verachte positie opzoekt. Ook onder Zijn volgelingen waren verschillende vrouwen. Hij wijst er ondubbelzinnig op dat ook de vrouw van Goddelijke afkomst is, Matth.19:4. Hij kwam met kracht voor de rechten van de vrouw op, Matth.9:8-11, Joh.8. Het christendom volgde aanvankelijk nog de leer en het leven van haar Meester, zodat veel vrouwen toetraden. Men noemde het christendom ook wel de 'vrouwenreligie'.

Yashua spreekt Zich onbevangen uit over de erotiek in Mark.10:7, als bevestiging van Gen.2:24: Mark.10: 7 *Daarom zal een mens zijn vader en zijn moeder verlaten, en zal zijn vrouw aanhangen; 8 En die twee zullen tot een vlees zijn, alzo dat zij niet meer twee zijn, maar een vlees. 9 Hetgeen dan God samengevoegd heeft, scheid de mens niet.*

Man en vrouw zullen tot één vlees worden. Zo iets lukt niet bij geheelonthouding, bij ascese. En waar twee mensen tot één vlees worden, daar smelten ook hun geesten samen, wanneer de ware liefde er is. Want daarin openbaart zich het verlossingsbeginsel, hetwelk de geslachtsdaad adelt en verheft. En op die wijze stelt de Heiland de erotiek in haar werkelijke waarde ons voor, en legt daarbij in het geheel niet de eis tot voortplanting op, zoals de R.K. kerk dat doet. Hiermee raakte Hij het jodendom in haar voortplantingsfanatisme, dat zelfs de bloedschande toeliet omwille van de bevolkingsaanwas.

Wanneer de Heiland Zijn discipelen aanraadt álles te verlaten, zie Matth.19:29, Mark.10:29, Luk.14:26, 18:29, doelt Hij niet op een verborgen of openlijke geslachtelijke haat, maar vooreerst op het verliezen van ons eigen leven, en dat het zoeken van Zijn Koninkrijk boven alles voorrang heeft. En zo zijn er veel misverstanden ontstaan aangaande uitspraken van onze Heiland en van Paulus. De eerste kerkvaders zijn volslagen de mist in gegaan met uitspraken van Paulus foutief te lezen. Wanneer Paulus zegt dat het goed is geen vrouw aan te raken, 1Cor.7, dan namen zij dat uiterst serieus op. En het lijkt er dan ook op dat Paulus zich tegen de erotiek zou keren. Het

lijkt erop dat Paulus beoogt dat de geslachtelijke daad slechts een noodgedwongen kwaad in de wereld zou zijn. En vandaar zijn ogenschijnlijke compromis: “*Wie trouwt doet goed, maar wie niet trouwt doet beter*”. Oogluikend zou Paulus de seksuele “zonde” tolereren als noodzakelijk kwaad, en dat is onwaarschijnlijk, gezien citaten in andere brieven. Paulus gaat soms wel kort door de bocht en legt soms weinig uit wat hij beoogt, vandaar de talrijke misvattingen. Het verlossingsbeginsel komt soms te weinig naar voren. Het lijkt er dan ook op dat Paulus zou bedoelen in 1Cor.7:5 dat men beter maar veel zou kunnen zondigen in het huwelijk, dan weinig er buiten. Het lijkt erop alsof het seksuele, de erotiek, geen enkele functie heeft, dan kinderen te produceren. De geslachtelijkheid wordt in algemene zin verworpen, maar wordt oogluikend toegestaan in bijzondere zin binnen het huwelijk. In die zin zou een huwelijk zonder erotiek nog beter zijn, dan erotiek zonder huwelijk. En hierop heeft Rome het huwelijk als sacrament gebaseerd. De erotiek en religie heeft men als tegenstelling opgevat, en vandaar dat men dit “noodzakelijke kwaad” van het huwelijk wilde ontzondigen door er de goedkeuring van de kerk aan te verbinden. Op die wijze werd het huwelijk tot sacrament! Tegelijkertijd, als vrucht van het huwelijk en de ascese, ontstond in de vroege kerk de scheiding tussen de gelovigen: de nog onvolmaakten (gehuwden), en de meer volmaakten (de kuiselijken, asceten). Clemens en Origenes voerden deze theorie in, met een beroep op Paulus, waardoor het aloude patriarchaat weer nieuw leven werd ingeblazen door de christelijke kerk. Men beriep zich voornamelijk op 1Cor.7, 11:8, 14:34, 1Tim.2:11-13, Ef.5:22,23.

De eerste christenen leefden in de verwachting van de spoedige terugkeer. Ze hebben de woorden van de Heiland al te letterlijk opgevat en niet goed begrepen. Toen de spoedige terugkeer al maar uitbleef, kwam het ascetisme opzetten met de vlucht naar het bovenaardse.

ascese = systematische strenge onthouding van alle zinnelijke genoegens

In het boek Openbaring las men dat de 144.000 zich niet bevelekt hadden met vrouwen. Hierin meende men te mogen lezen dat de ware gelovigen vrouwenhaters dienden te zijn. Dit mondde er

tenslotte in de 4e eeuw op uit, dat alles in de christenheid van die tijd draaide om het dogma der kuisheid. Het ontbrak het christendom aan het wáre geloof, de rechtvaardiging zónder de werken der wet. Alles was gericht op werkheiligheid. De Schrift werd dan ook niet door geloofsogen gelezen, maar d.m.v. een wettische bril. Daaruit groeide als vanzelf het celibaat (1047 Gregorius VII), wat op het concilie van Trente tot dogma werd verheven. In de 2e eeuw waren er reeds gnostische christenen die spiernaakt hun kerkdiensten hielden, daar zij de verzoeken van het vlees niet uit de weg wilden gaan. Helaas, het vlees overwon!

Augustinus

En dan komen we bij Augustinus, die het anti-seksuele tot basis van het christendom maakte. Hij zag alle zinnelijkheid als zonde. De geslachtelijkheid zag hij als een troebele stroom, die de zonde steeds overdraagt als een fatale erfenis (de zogenaamde erfzonde). Het geslachtelijke zag hij als geheel zondig. Alle erotiek brandmerkte hij als kwaad. De geslachtsdaad achtte hij slechts toegestaan als middel tot verwekking van kinderen, verder niet. En onder deze onbijbelse visie van Augustinus zucht nu nog de gehele Rooms Katholieke kerk en het verdere christendom. De kerk heeft de vrouw aan de man opgedrongen als voortplantingsmachine, en ontzegde haar en haar man alle genot. De kuisheid werd tot koningin der deugden verheven. Onkuisheid werd erger geacht dan afgoderij en verlating van het geloof. Van elke 100 verdoemden, werden er 99 vanwege ontucht verdoemd, aldus de opvatting der kerk. De seksualiteit en erotiek werd en wordt nog steeds gezien als hoofdzonde. Kerkvaders als Tertullianus, Jeronimus en Origenes zijn verbeterde vrouwenhaters (althans in woord en geschrift, daar in werkelijkheid er dikwijls de hand mee werd gelicht en de kloosters bordelen en homo-nesten waren/zijn). Wanneer Augustinus gelijk zou hebben, en Rome en Luther nadien, dan zou het huwelijk na de menopauze der vrouw beter kunnen worden ontbonden. Want dan zou alle geslachtsverkeer zónder mogelijkheid de verwekking van kinderen, toch maar puur zondig zijn!

In andere brochures hebben wij reeds eerder geschreven over het fenomeen van de vrouwenhaat der eerste en latere kerkvaders. Voor hen is de vrouw het ‘hellepoortje, de dienaar van de satan, de engel der schorpioen, degene die de man ten val heeft gebracht’, etc.

Hier laten wij nog enige voorbeelden volgen: Tertullianus schreeuwt het de vrouw in zijn verbittering toe: *“Vrouw, gij moest altijd in rouwkleding en in lompen rondlopen, de ogen betraand. Gij hebt het menselijke geslacht te gronde gericht; en het is om uwer*

zonden wille dat onze Verlosser de smarten des doods doorleden heeft”.

Simonides verklaarde dat de vrouw vermoedelijk geen mens was, maar een dier, en zij wellicht geen ziel heeft. Alleen de man was het evenbeeld Gods, en de vrouw was per geboorte de dienstmaagd der man.

Iedere vrouw die het moederschap en het huwelijk groter achtte dan haar maagdelijkheid en kuisheid, werd sinds het concilie van Trente door de kerkelijke banvloek getroffen. De vrouwverachting ging tot in het onbeschofte toe en verlaagde alle moraal. Alfons van Liguorie verplichtte een vrouw ten alle tijde, ook tijdens zware ziekte, tot bijslaap van de man, daar de man anders zich zou kunnen vergrijpen aan overspel of onanie. De katholieke romantiek heeft altijd het geslachtelijke element in haar huwelijks-ideaal genegeerd. De man-vrouw-liefde heeft alzo géén basis. De ware liefde zou zich verre van de geslachtelijkheid houden en bevinden.

De Reformatie

Luther heeft zijn best gedaan om de aloude kloof tussen religie en de seksen te dichten, maar slaagde daarin niet. Luther heeft zich niet van Augustinus weten los te maken. Luther heeft de Israël-kwestie niet gezien. En wanneer men de kerk als geestelijk Israël blijft bezien, en zichzelf daarbij als heidenen, dan blijven de ogen gesloten voor de ware positie der vrouw, voor het wezen en doel van het huwelijk. Doordat de kerk Israël uit het oog verloren heeft, als zou Israël afgeschreven zijn en opgelost in de volkeren zee, had zij geen oog meer voor Elohims huwelijk met Zijn vrouw. Zijn vrouw heeft wel de scheidbrief ontvangen, maar Elohim zou haar weer aannemen! Israël als vrouw is nooit door Hem vergeten. Elohim is de wáre minnaar, die zelfs Zijn afkerige vrouw uiteindelijk weer tot Zich neemt. Voor een kleine tijd wel verlaten, maar met eeuwige ontferming neemt Hij haar terug.

Jesaja 49:14 Doch Sion zegt: De HEERE heeft mij verlaten, en de HEERE heeft mij vergeten. Jesaja 54:6 Want de HEERE heeft u geroepen, als een verlaten vrouw en bedroefde van geest; nochtans zijt gij de huisvrouw der jeugd, hoewel gij versmaad zijt geweest, zegt uw God. Jesaja 54:7 Voor een klein ogenblik heb Ik u verlaten; maar met grote ontfermingen zal Ik u vergaderen. Jesaja 60:15 In plaats dat gij verlaten en gehaat zijt geweest, zodat niemand door u henen ging, zo zal Ik u stellen tot een eeuwige heerlijkheid, tot een vreugde van geslacht tot geslacht.

Israël is de ‘geliefde’ van Zijn jeugd, Zijn eerste liefde. De twaalf stammen in de verstrooiing zijn nooit uit Elohims hart en ogen verloren, zoals zij wel uit haar eigen en andermans ogen ‘verdwenen’ waren. En daarvoor had ook de Reformatie geen oog. Luther heeft zich aan Augustinus vastgehouden, dat álle geslachtelijkheid uit den boze is. De seksuele gemeenschap is en blijft ten allen tijde een zondige handeling. “We zijn allemaal hoere-bazen”, aldus Luther. In alle erotiek zag hij de duivel, en daarom kon Luther ook de vrouw niet erkennen als gelijke van de man, hoewel van het zwakke geslacht. Het enige doel der vrouw was voor hem het baren. “Laat ze zich maar kalmpjes aan dood baren, dat maakt niets uit, het is haar bestemming”. De huwelijksband noemde hij een “uiterlijk werelds ding”. Wel maakte hij alle erotiek los van religie, maar verhief daarbij de erotiek niet tot haar oorspronkelijke goddelijke doel. Hij

bevrijdde wel de seksualiteit, maar niet de erotiek, en vandaar dat Luthers christen-zijn niet zozeer dat der liefde is, maar dat der gehoorzaamheid.

Calvijn stond milder en eerlijker tegenover de vrouw, maar daarin zijn de Calvinisten hem maar weinig of niet gevolgd.

Daarna hebben de Calvinisten en Puriteinen Augustinus en Luther blindelings gevolgd in hun haat en onkunde tegen het huwelijkse geslachtsverkeer. De vleselijke eenwording achtte men zondig en ongodelijk. De bron van deze verblindings is het ascetisme en de blindheid voor eigen identiteit. Ascetisme wil het seksuele doden, geheel verwijderen als zijnde zondig. Vandaar het eeuwenlange taboe op alles wat daarmee te maken had. Daarmee wordt echter niet het seksuele gedood, maar de ware liefde, eros! Wij mensen zijn immers fysiek, vleselijk geschapen en kunnen niet uit ons eigen lichaam wegvlugten, ons vlees voor 100% doden. Alzo heeft het ascetisme een niet te noemen leed veroorzaakt o.a. bij de R.K. clerus. Het celibaat is een gevolg ervan. Door alle huwelijksgemeenschap als ontucht te bestempelen, riep men juist de ontucht op. Ascetisme is een drogbeeld! En de heksenwaan had nooit kunnen ontstaan, als de kerk niet leefde in haar anti-vrouw positie. De historie heeft geen gruwelijker en afschuwelijker ontlading van de geslachtsvrees te zien gegeven dan in de heksenwaan. Bijna alleen vrouwen werden verdacht van hekserij. In geen enkel ander werelddeel, in geen enkel andere religie, is de vrouw ooit op zulk een duivelse wijze vernederd geworden, dan in het christelijke westen! Grijnzende geile beulen folterden hun naakte slachtoffers met groot welgevallen en bewerkten de vrouwelijke geslachtsdelen met gloeiende tangen, om te speuren of er stigmata van de duivelen waren waar te nemen. De onderzoekingen strekten ten doel om na te gaan of de vrouw geheime omgang met de duivel had gehad om nakomelingschap te verwekken. En daarmee remden en ontlastten de inquisiteurs hun eigen onderdrukte seksuele gevoelens. De vrouw achtte men een minderwaardig wezen. De Jezuiet Spruge meende de minderwaardigheid der vrouw af te kunnen leiden uit het woord

‘femina’, dat is het Latijnse woord voor vrouw. Femina, fê = geloof, fedutie, en mina = minus, minder. Je moet er maar op komen!

Ook het beroemde en beruchte boek “De Heksenhamer” schilderde de vrouw in alle mogelijke wangestalten af. De angst voor de onverklaarbare macht der vrouw, zat enorm diep, en dat alles als resultaat van Augustinus’ leer der erfzonde! Daaruit ontstond het waanbeeld van de heks, een met de duivel hoererend vrouwelijk wezen. Dat gaf de mannen nachtmerries, maar tegelijk ook macht en overheersing over de vrouwen.

De ware liefde en haar betekenis

De ware liefde tussen man en vrouw heeft iets weg van bezetenheid, en dat is onberekenbaar. Maar hoe kon een verstarde religie de ware liefde overwinnen? En hoe kon een ascetische vrouwenverachting het Westen eeuwenlang in haar greep houden? Dat kwam door de eenzijdig georiënteerde mannenmaatschappij, het patriarchaat, de prestatie-maatschappij. De vrouw heeft het er echter niet bij laten zitten. Eerst kwamen in onze eeuw de ‘dolle mina’s’, met hun leuzen als: ‘baas in eigen buik’. De vrouw is bezig met een inhaalslag. Ook zij presteert. Ze kan het ook, soms nog beter dan de man. Maar daarbij legt de eros wel het loodje. De geslachtelijke aandrift wordt omgezet in maatschappelijke werkkraft. Daaruit ontstaat helaas de bandeloosheid, want geslachtelijkheid is ons met de natuur meegegeven en laat zich niet opzij dringen. Vele huwelijken stranden doordat vrouwen op hun werk met mannen flirten en de grote verleidingen niet kunnen weerstaan. En hoe bestaat het toch dat erotiek en religie, die in wezen één horen te zijn, zich dermate van elkaar hebben vervreemd dat het vijanden van elkaar lijken? Hierin heeft de duivel zijn hand gehad, en met groot succes. De betekenis en het doel van de ware liefde in het huwelijk was niet specifiek de voortplanting. In de ware liefde ligt het beeld van de liefde Gods in Christus, de eenwording en verlossing uit de eenzaamheid van ons bestaan. En dat lijkt ook wel op bezetenheid, het lijkt op godsdienstwaanzin, maar is dat niet. Wanneer de discipelen vervuld waren met de heilige Geest, leek het alsof zij vol zoete wijn waren.

Helaas, wat ontbreekt het ons in deze tijd aan de wáre religieuze bezetenheid, dat mensen geheel en al gefocust zijn op Elohim in Christus, vervuld met Zijn Geest!

Maar die tijd is wel nabij, Joël 3, dat Elohim Zijn Geest uitstort over alle vlees. De tijd van de eenwording van erotiek en religie staat op het punt aan te breken. Dat is een zeer verheugend feit. De mensen zullen weer in gaan zien dat de geslachtsdrift niet zomaar een ‘vunzige of zondige’ drang is. De natuur leert ons anders. Ook het dierenrijk leert ons dat soorten die minder vruchtbaar zijn, des te wellustiger paren. De natuur leert ons het liefdesspel. Zie eens hoe de pauwenhaan zijn vrouwtje het hof maakt! Augustinus, Luther en het christelijke westen zien de bedoeling van het huwelijk alleen als voortplanting. En hiermee botsen zij op de natuurwetten. De geslachtsgemeenschap is vooral ook die schone symbolische handeling, met het oog op de verlossing uit de eenzaamheid, de scheiding met Elohim. Het huwelijk is toch eerlijk, en het bed is toch onbevlekt? Zie Hebreë 13:4 *Het huwelijk is eerlijk onder allen, en het bed onbevlekt; maar hoereerders en overspelers zal God oordelen.*

Geslachtsdaad zondig?

Het is onmenselijk en tegennatuurlijk de geslachtsdaad alleen te willen zien als doel de verwekking van kinderen. Dan doen man en vrouw zichzelf en de natuurwetten te kort. Wanneer man en vrouw niet beseffen tijdens hun liefdesgemeenschap met iets Goddelijks bezig te zijn, zullen zij het doel en mysterie ervan nooit recht kunnen bewonderen en geheel vrij komen van zichzelf. Altijd zullen er dan schuldgevoelens overblijven. En dát heeft satan nu juist voor ogen gestaan: de mensen schuldgevoelens op te dringen, waar geen schuld is. Elohim heeft ons mensen zeer goed gemaakt, het lichamelijke eerst, daarna komt het geestelijke. Het lichamelijke als stoffelijke mogen wij niet verachten alsof dat minder is, alsof dat puur slecht zou zijn. Nee, ook Christus heeft een menselijk lichaam gehad, en Hij geeft nergens een instructie of aanwijzing dat wij het lichamelijke zouden moeten verachten.

De allergrootste afwijking van Luther was dan ook dat hij beweerde, dat het lichaam van de mens **niet** met Elohim was verbonden. Het

lichaam was er slechts voor alle uiterlijke dingen, een vehikel of voertuig om het geestelijke te dragen en voort te brengen. Alle lichamelijkheid werd hierdoor tot schade voor de zogenaamd ‘onsterfelijke ziel’, dus verachtelijk. Augustinus kreunde het volgende uit: “O mijn liefde, (dat is) mijn last!” En dat is een regelrecht verwijt van hem aan het adres der erotiek, wat de mens tot een zielig schepsel maakt, die geen weg weet met zijn procreatieve vermogens. Augustinus kon de spanning van de natuurlijke liefde niet dragen, want liefde windt de mens op. Dat is niet zondig en vruchteloos. Het laat ons juist streven naar volmaaktheid, naar compleetheid, naar harmonie. Daarbij komt men los van zichzelf, hetwelk juist de ‘last’ wegneemt. Pas wanneer de ware minnaar zó opgewonden raakt dat hij zichzelf verliest (=gezonde razernij) is hij vrij, vrij om in zijn geliefde over te vloeien en zij in hem. Daarbij straalt alles. Daar ligt geen zwarte sluier over der zonde, maar daar is alles rein en heilig! *Hebreë 13:4 Het huwelijk is eerlijk onder allen, en het bed onbevlekt;* Het is juist deze ‘volmaakte’ liefde die alle vrees uitdrijft, die zich concentreert op die éne, en zich in hém uitdijdt, over doet gaan in naastenliefde, en liefde tot Elohim en de ganse schepping. Wie het anders wil zien, zal nooit het Hooglied van Salomo begrijpen. Daarin wordt immers de liefde op een geheel eigen en sublieme wijze bezongen (uitgestalt en beschreven, voor zover als mogelijk).

Vrijmaking der vrouw

Het traditionele vrouwbeeld stamt nog uit de oertijd en is beladen met vooroordelen, mythen, discriminatie, minachting, etc. Vrouwen zouden er volgens dit oerbeeld slechts zijn om kinderen voort te brengen en de mannen genot te verschaffen, om huisvrouwen te zijn, aan hun huizen gebonden. De rest van het leven dienen zij aan de mannen over te laten. Het huisvrouwen-geluk schijnt dan alleen te bestaan in het huwelijksleven, kinderen, kleinkinderen, gezondheid, schoonmaken, eten koken en mooie kleren. Uit onderzoeken is gebleken dat inderdaad 96% der Nederlandse vrouwen tot voor kort (ongeveer 35 jaar geleden) zich gelukkig voelden. De vrouw leefde

alzo tussen de verschillende k's: de keuken, koken, kamer, kinderen, kleinkinderen, kleren, enz.

Deze traditionele huisvrouwrol ligt verankerd in het feit dat de huisvrouw niet bij haar kinderen weg kon, allermeeest vanwege de borstvoeding. Daarin kwam verandering door de 'fles', als vervanging van de moedermelk. Sindsdien is de vrouw niet meer noodzakelijk aan huis gebonden. Het lichaam der vrouw bepaalde eeuwenlang haar lot: alleen de voortplanting. Haar leven werd bepaald door deze fysieke bestemming. Het moederschap stond voor haar door de eeuwen heen als enige mogelijkheid open, en dat werd beschouwd als haar zelfverwerkelijking. Toch heeft de cultuur van deze soort nood een deugd gemaakt: "het verheven moederschap". Of men nu rijk is of arm, hoog of laag van stand, elke vrouw brengt op dezelfde wijze kinderen voort, voert haar huishouden, etc. Daaruit blijkt dat aan de voortplanting een zekere fysieke gebondenheid vastzit. De vrouw is en blijft, ondanks alle emancipatie, in dat opzicht het 'zwakkere geslacht'. Dat beeld zal pas geheel opgeheven worden wanneer Hillary Clinton de volgende president(e) van de VS zal worden (volgens Texe Marrs), en wanneer er een vrouwelijke paus komt. Dat is dan de volkomen verlossing van de vrouw door New Age.

De vrouw kan zich momenteel inderdaad van haar fysiologische bestaan vrijmaken, o.a. door de pil te slikken. Ze kan het kinderaantal nu zelf exact regelen. Het 'eeuwige' vrouwelijke is aan het verdwijnen. Vrouwen kunnen vandaag de dag hun 'mannetje' staan. Ze runnen grote bedrijven, doen mee in de politiek, economie, techniek, etc. Het typische vrouwelijke lijkt uit te sterven. Biologisch is bepaald dat vrouwen kinderen krijgen, maar men kan ook mannen tot draagmoeder maken. De tijd van de borstvoeding is nagenoeg voorbij. De vrouw zoekt haar levensdoel dan ook in veel gevallen buiten het gezin. Voor veel vrouwen is de ontdekking dat zij veel en veel meer in hun mars hebben, dan alleen maar kinderen krijgen en opvoeden, het begin geweest om naar de pil te grijpen, tot flesvoeding over te gaan en hun kleine peuters in de crèche te

deponeren. De integratie van huisvrouw-rol met een beroepsrol gaat echter maar moeizaam. Deze twee rollen laten zich moeizaam harmoniseren. En het zal heel wat vakmanschap vereisen om daar een harmonisatie in aan te brengen! Echte vrouwelijkheid lijkt een verloren kunst. Het doel waarom de vrouw geschapen werd, zal ons licht brengen in de erotische duisternis. Gen.2:18,24 *18 ¶ Ook had de HEERE God gesproken: Het is niet goed, dat de mens alleen zij; Ik zal hem een hulpe maken, die als tegen hem over zij (die bij hem past). 19 Want als de HEERE God uit de aarde al het gedierte des velds, en al het gevogelte des hemels gemaakt had, zo bracht Hij die tot Adam, om te zien, hoe hij ze noemen zou; en zo als Adam alle levende ziel noemen zoude, dat zou haar naam zijn. 20 Zo had Adam genoemd de namen van al het vee, en van het gevogelte des hemels, en van al het gedierte des velds; maar voor den mens vond hij geen hulpe, die als tegen hem over ware. 21 ¶ Toen deed de HEERE God een diepen slaap op Adam vallen, en hij sliep; en Hij nam een van zijn ribben, en sloot derzelver plaats toe met vlees. 22 En de HEERE God bouwde de ribbe, die Hij van Adam genomen had, tot een vrouw, en Hij bracht haar tot Adam. 23 Toen zeide Adam: Deze is ditmaal been van mijn benen, en vlees van mijn vlees! Men zal haar Manninne heten, omdat zij uit den man genomen is. 24 Daarom zal de man zijn vader en zijn moeder verlaten, en zijn vrouw aankleven; en zij zullen tot een vlees zijn. 25 En zij waren beiden naakt, Adam en zijn vrouw; en zij schaamden zich niet.*

Positie vrouw in de schepping

Wat de plaats en bestemming van de vrouw is in de schepping? Laten de vrouwen het zelf eens zeggen! Het antwoord zal altijd zijn, dat de vrouw het het mooiste van haar leven vindt (vond) dat ze zich kon overgeven aan haar man, en na de bevruchting dat ze haar eerste kind hoorde huilen en vast kon pakken in haar armen! (We spreken hier niet over vrijgezellen, die daar dikwijls hartstochtelijk naar begeren). Nooit zullen rechtgeaarde vrouwen zeggen dat hun carrière het mooiste van hun leven was. Het is dan ook door de misleiding van de boze dat veel vrouwen op het verkeerde been zijn gezet. Ze menen dat het beneden hun intellectuele peil is als ze 'gewoon' huismoeder zijn. Ze hebben immers veel meer in hun mars!

Dat lijkt zo. De vrouw moet bedenken dat zij er is om de man te completeren. Ze is zijn hulpe, die hem inspireert, warmte geeft en in evenwicht houdt. Zij deelt met hem het leven, lief en leed. Mannen (homo's) kunnen elkaar nooit de hulp geven die een oprechte vrouw

kan geven. Het doel waarom de vrouw uit de man werd genomen en geschapen, was om hem van zijn eenzaamheid te verlossen, zelfs voor de zondeval. En dat de vrouw daarnaast ook kinderen kan voortbrengen, is helemaal geweldig. Ze kan haar leven wijden aan het nageslacht, aan hen die straks de leiding zullen overnemen. Zo'n opvoedkundige taak is toch verre uit belangrijker dan een kantoorbaan? Volgens Titus 2: 4 *Opdat zij de jonge vrouwen leren voorzichtig te zijn, haar mannen lief te hebben, haar kinderen lief te hebben; 5 Matig te zijn, kuis te zijn, het huis te bewaren, goed te zijn, haar eigen mannen onderdanig te zijn, opdat het Woord Gods niet gelasterd worde.*

Op deze manier draagt de vrouw haar voorname deel bij via haar eigen gezin aan de samenleving en opbouw van Elohims Koninkrijk.

Wáre vrouwelijkheid

Echte vrouwelijkheid is een leefwijze. Zoiets bestaat niet slechts in kleding en netheid. Nee, daaraan ligt een denkwijze ten grondslag, zoals in 1Petr3 beschreven, vers 1 tot 11. Lees dat eens na.

Over het leven, het huwelijk, haar taak en positie, het kinderen krijgen en opvoeden, dient een vrouw heel erg goed na te denken alvorens eraan te beginnen. Zij zal immers het juiste voorbeeld dienen te geven aan haar nageslacht. Zo de ouden spreken, piepen de jongen. De vrouw dient karaktereigenschappen aan te kweken als liefde, warmte, trouw, sympathie, vriendelijkheid, eerlijkheid, etc. Dat zijn dingen die elke man waardeert. Zij dient een vrouwelijke vrouw te zijn, en geen man-vrouw. Een vrouw die de geweldige taak op zich neemt een gezin te vormen, kan op langere termijn er in feite geen baan buitenshuis op na houden. Het één zal onder het ander verachten. Toch zijn er bepaalde beroepen waarin de vrouw zichzelf met haar specifieke vrouwelijke gaven zeer verdienstelijk kan maken. Het vereist dan grote kennis om dat te combineren met een gezin.

In een vervolg-brochure zullen wij nog andere aspecten en achtergronden bespreken in verband met de erotiek, het huwelijk, het gezin, de geboorteregeling, etc. Wat mij betreft laten we het even hierbij, daar er voldoende stof aangedragen is om over na te denken. De stof zelf is onuitputtelijk, maar wij willen ons beperken tot de

hoofdpijnen. De ware liefde is en blijft één van de meest wonderschone dingen. En dat wijst op de liefde van Elohim in Christus, *die nimmermeer zal vergaan*, 1Cor.13. PF VDM